

Capvespre d'un dia ventós. Havia refrescat. Cel i núvols, blau i vermell. Transparent. Vau parar el cotxe en aquell mirador per on havíeu passat tantes vegades. Però avui era diferent. Els dos havíeu parlat molt a fons, i ara només faltava, per arrodonir el dia, aquesta posta de sol fantàstica, un festival dels colors essencials i la calma que anava penetrant amb suavitat. Era una bona llavor de contemplació.

Hospital. La mort anunciada i humanament segura. La cambra blanca i les dues germanes, la molt malalta i l'altra, que feia ben poc que havia sigut mare. Aquesta li feia un massatge a la que estirada sobre el llit tan sols mirava i agraïa com l'anava ajudant. Tendresa, silenci, molt d'amor, molt natural tot. Fins que la Montse diu: quina germana més maca que tinc. Cau la llavor de contemplació, dolça i trista, una abraçada i un adéu.

Metro. Encara amb aire acondicionat. Entra el guitarrista i el que toca l'acordió. No tenen massa pressa, toquen tres tonades, amb encert. Tothom fa la cara d'abans, no es nota cap emoció. Però hi ha un home gran, que quan sent el tango, no pot evitar que els ulls li brillin. Aquell "adiós muchachos, compañeros de mi vida..." li deu remoure històries d'altres temps. Remou una terra sembrada de llavors que no s'han podrit.

I així un dia i un altre dia, si anassis més tranquil pels camins de la teva vida constataries com el camps està ben sembrat d'infinites llavors contemplatives.

Ampliació: Mateu 13, 1-9

- **Un sembrador va sortir a sembrar.**
 - **Els cards van créixer i ofegaren la llavor.**
 - **Una part de la llavor va caure en terra bona i dona fruit.**
 - **Qui tingui orelles que escolti.**
-